

Vázlat valami máshoz

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 4. szám, 2019. január 25.

(...)

A keze a viaszosvászon alól érkezik, remegő, szürke madárpók, kimászik az asztal sarkánál kiálló redőből, és ott, ahol a kezemet sejtí, a pulóverem aljába kap. Hogy a becses kincseit hová rejtette, azt akarja elmondani, de hiába, összeszáradt torkából csupán brekegés tör föl. Megértően mosolygok, és mintegy válaszként, a borosüveg aljáról kitöltöm az utolsó harmadot, igazságosan megfelezve a két pohár között, pedig szegényke azt sem venné észre, ha az én poharamba kerülne az egész. Már kortyolom a sajátomat, amikor belém hasít a felismerés, a végén a szerencsétlen az önzetlenségembe fog belehalni. Mit tegyek, hogy ezt megakadályozzam?

- Györgyike... - recsegi. Rövid hezitálás után hozzáteszi: - Kislányom...

- Sej, haj, Feri bácsi, mennem kell.

Nem vagyok a lánya, csak a szomszédja. Igaz, a POKAL poharakat én hoztam neki, és tőlem kapta a székpárnákat, az antibakteriális mosogatószivacsot, a tájképes falinaptárt, valamint a kontaktgrill készüléket is. Ezek a százötven forintos, három és fél decis POKAL poharak az egyszerű lakossági design csúcstermékei, ha az IKEA felé visz az utam, mindig veszek egy fél tucattal. Legkisebb ugrifülesem babpalántái is ilyenekben növekszenek a gyerekszoba ablaktáblái között.